

Que el Nadal no ens encegui

El dia 24 al matí voltava pel centre de Manresa, quan de sobte, a les portes d'una entitat bancària, vaig topar amb una gernació escridassant contra l'entitat. Eren de la PAHC, Plataforma d'afectades per la hipoteca i el capitalisme, del Bages. No entraré en detall de les consignes que clamàvem, perquè el que més em va sorprendre és la reacció d'algunes persones que entraven al banc. Recordo textualment com algunes deien que "no era dia per manifestar-se i sobretot, de molestar els clients, i que si volien, ho fessin sense perjudicar persones innocents". Em dolia veure com amb la mirada la clientela molesta reclamava la complicitat dels vianants que passàvem. No em podia creure el que sentia.

Me'n vaig a fer un cafè.

Vaig llegir el pamflet que donaven els de la PAHC. Acaba dient: "L'única esperança nadalenca dels empobrits i extorsionats pel banc és la nostra lluita. I no ens guanyaran el partit perquè lluitarem amb tota la nostra força."

M'entristia la situació de les famílies que quasi ni sobreviuen, i m'entristia l'altra gent que considerava que això no va amb ella. I m'entristia veure el "borreguisme" que arrossega a tants el Nadal. S'ompliran la boca aquells individus insolidaris de frases congelades típiques del Nadal? O hauran col·laborat en la Marató aportant caritat per centrifugar les consciències? A això en diem solidaritat?

Potser en un altre article parlarem del concepte de solidaritat, concepte que actualment ha quedat desvirtuat per l'abús del discurs polític i el màrqueting solidari. Només es pot ser solidari partint de la convicció de justícia i equitat; solidaritat és una virtut social que supera qualsevol subjectivisme, voluntarietat o arbitrarietat revestida de caritat o benevolència.

Una societat que atorgui equitat als seus ciutadans hauria de fomentar la cooperació de totes les institucions públiques i que els més desfavorits o menys avantatjats no siguin tractats com a objectes de caritat, compassió o pietat. Han de ser tractats com a ciutadans lliures, com els altres. Sabem que les festes, per ser festes, són una ruptura amb les regularitats diàries, un parèntesi en la successió rutinària de les activitats. Algunes festes, i més les nadalenques, ens "desrealitzen" (en el sentit de pèrdua de la realitat), ens deriven a un altre món, un pur present de gaudi, alegria i energia efímers. Per potenciar aquesta "desrealització", el mercat acompanya amb llums de colorines i música de nades.

Encobrim amb paper de regal les frustracions individuals i ens omplim la boca de promeses meravelloses, perquè encobrir, encegar, ens tranquil·litza.

Acabo el cafè, avui és molt amarg...

"Per solidaritat entenem una manera de ser i de comprendre'ns com a éssers humans, consistent a ser els uns per als altres per arribar a estar els uns amb els altres, oberts a donar i rebre uns a uns altres i uns d'uns altres".

Jon Sobrino